

ΒΙΟΣ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΒΑΣΤΑ

Κάθε χρόνο στις 11 Σεπτεμβρίου εορτάζουμε και τιμούμε την μνήμη της Όσιοπαρθενομάρτυρος Θεοδώρας της έν Βάστα. Ἡ Ἀγία αὐτή εἶναι γνωστή πλέον ὄχι μόνο στήν πατρίδα μας ἀλλά καί πέραν αὐτῆς.

Ποιός εἶναι ὅμως ὁ δρόμος πού βάδισε καί ἔφθασε στήν ἀγιότητα;

Θά ἀναφέρουμε μέ συντομία ὅσα εἶναι γνωστά γιά τήν ζωή καί τήν πολιτεία της, μέ βάση τά ἱερά συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ σκοπό ὁ καθένας μας νά τή «ζηλέψει» καί νά τῆς ὁμοιάσει.

Ἡ Ἀγία καταγόταν ἀπό τήν Ἀγιοτόκο καί Ἡρωτόκο Πελοπόννησο γι' αὐτό καί ἀπό κάποιους ὀνομάζεται Ἀγία Θεοδώρα ἢ «Πελοποννησία». Ὡς πρός τήν καταγωγή της πιθανότερες περιοχές φαίνεται νά εἶναι ἡ Ἀρκαδία καί ἡ Μεσσηνία.

Ἐζησε κατά τόν 9ον αἰῶνα δηλαδή στά χρόνια τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Οἱ γονεῖς της ὑπῆρξαν ἄνθρωποι πτωχοί καί ἄσημοι ἀλλά ἀγα-

ποῦσαν τόν Θεό καί μετέδωσαν στά παιδιά τους τήν πίστη στόν Χριστό. Ἀπό μικρή ἡλικία ἡ Θεοδώρα, σέ σχέση μέ τά ἄλλα της ἀδέλφια, εἶχε μία ιδιαίτερη ἀγάπη καί κλίση πρός τά θεῖα. Ἀγαποῦσε τόν Θεό σέ τέτοιο βαθμό πού ἐπεθύμησε νά ἀφιερῶσει ὅλη της τή ζωή σ' Αὐτόν. Ἀποκτοῦσε μέρα μέ τή μέρα αὐτό πού οἱ "Ἁγιοι Πατέρες ὀνομάζουν «Ἐρωτα Χριστοῦ».

Μεγαλώνοντας ἀποφασίζει νά ἐγκαταβιῶσει σέ μοναστήρι καί ἐκεῖ νά καλλιεργήσει τόν ἔρωτά της γιά τόν Χριστό. Τό παράδοξο ὅμως εἶναι ὅτι δέν προτίμησε ἕνα γυναικεῖο μοναστήρι ἀλλά ἕνα ἀνδρικό! Παρουσιάστηκε στή Μονή τῆς «Παναΐτσας», μία Μονή πού βρίσκεται στά ὄρια τῶν Νομῶν Ἀρκαδίας - Μεσσηνίας, ὡς ἄνδρας μέ τό ὄνομα «Θεόδωρος». Δέν μπορούμε μέ σιγουριά νά ὑποστηρίξουμε γιά ποιό λόγο τό ἔκανε αὐτό. Πιθανόν ἤθελε νά ἐξαφανιστεῖ ἐντελῶς ἀπό τούς γνωστούς της.

Στήν ἀνδρῶα Μονή πού ἐγκαταβίωσε δέν ἄργησε νά καταστεῖ παράδειγμα ὑπομονῆς, ὑπακοῆς καί ταπείνωσης. Οἱ ἀρετές αὐτές τήν ὡλοῦσαν σταδιακά σέ μεγάλη πνευματική πρόοδο πού ἀναγνωρίζοταν ἀπό τόν Ἡγούμενο καί τούς συμμοναστές της. Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, θαυμάζοντας τήν προσωπικότητα καί τά χαρίσματα πού τόν διέκριναν, τοῦ ἐμπιστεύτηκαν τίς ἐξωτερικές ἐργασίες τῆς Μονῆς. Πράγματι, στό δια-

κόνημα αυτό βρίσκονται πάντα μοναχοί ἢ μοναχές μέ ἐμπειρία στήν πνευματική ζωή.

Τήν ἴδια χρονική περίοδο συνέβη στήν εὐρύτερη περιοχή τῆς Πελοποννήσου φοβερός λιμός, ἔτσι πού ὁ κόσμος καί ἡ Μονή κινδύνευσαν ἀπό ἀσιτία. Ὅλοι οἱ Πατέρες ἔστρεψαν τά βλέμματά τους στόν «Θεόδωρο» ὡς τόν μοναδικό πού μπορούσε νά βοηθήσει σ' αὐτήν τήν τόσο δύσκολη κατάσταση. Πράγματι, ὁ «Θεόδωρος» ἐπισκέφτηκε πολλά σπίτια Χριστιανῶν προκειμένου νά τούς στηρίξει καί ἄν ἦταν δυνατόν νά ἐξοικονομήσει κάτι καί γιά τήν μοναστική ἀδελφότητα.

Συνέβη ὅμως κάτι φοβερό! Μία γυναίκα ξεστόμισε ἐναντίον του μία βαριά κατηγορία. «Ὁ καλόγερος, εἶπε, μέ ἄφησε ἔγκυο!». Ἡ εἶδηση αὐτή διαδόθηκε γρήγορα! Μία δεινή συκοφαντία εἶχε ἤδη στηθεῖ. Οἱ γονεῖς τῆς ἐγκυμονούσας γυναίκας θυμωμένοι ἀνέβηκαν στό Μοναστήρι καί βίαια πρόσταξαν τόν «Θεόδωρο» νά τούς ἀκολουθήσει. Ὁ «μοναχός» ἄν καί ἀρνήθηκε τήν κατηγορία δέν ἀρνήθηκε νά τούς ἀκολουθήσει. Στή συνέχεια τόν δίκασαν μέ συνοπτικές διαδικασίες καί τόν ἔκριναν ἔνοχο. Ἔλαβε τήν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, «θάνατον διά ἀποκεφαλισμοῦ». Ἄν καί μπορούσε μέ τήν ἀποκάλυψη τοῦ σώματός του νά ἀποδείξει τήν ἀθωότητά του, προτίμησε νά «σηκώσει» τό βάρος τῆς συκοφαντίας! Ὡς τόπος τοῦ μαρτυρίου ὀρίστηκε τό χωριό Βάστα στήν περιοχή τῆς Ἀρκαδίας. Ὁ

δήμιος τόν ὀδήγησε μέχρι ἐκεῖ ἐνῶ ὁ «Θεόδωρος» ἀκολουθοῦσε «ὡς ἀμνός ἄφωνος». Μετά ἀπό λίγη ὥρα ἡ ψυχὴ τῆς «Ἀγίας Θεοδώρας» φτερούγισε πρὸς τόν οὐρανόν, στήν ἐτοιμασμένη θέση τῶν ὀσιοπαρθενομαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ δήμιος καί οἱ συνεργάτες του, πού ἀποκεφάλισαν τή μάρτυρα, διέκριναν τό σῶμα της γυμνό καί μεταμεληθέντες ζήτησαν συγχώρεση ἀπό τόν Θεό.

Τό θαυμαστό γεγονός ἔγινε γνωστό παντοῦ! Ὁ Ἡγούμενος καί οἱ συμμοναστές θρηνηλογῶντας ἔφθασαν στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου καί δοξάζοντας τόν Θεό ἐνεταφίασαν τό σῶμα της στήν Ἱερὰ Μονή τους ἢ κατὰ τή γνώμη ἄλλων στόν ἴδιο τόπο τοῦ μαρτυρίου της.

Πρὶν τόν ἀποκεφαλισμό της, ἡ Ἀγία ζήτησε ἀπό τόν Θεό τά μαλλιά της νά γίνουν δένδρα καί τό αἷμα της ποτάμι. Πράγματι, στή στέγη τοῦ ἰδρυθέντος ναοῦ πού βρίσκεται στή Βάστα τῆς Ἀρκαδίας ἀνεφύησαν δένδρα, τά ὁποῖα παραδόξως στέκονται στή στέγη καί ὁμολογοῦν ὅτι «ὅπου ὁ Θεός βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις».

Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ὁ μέγας αὐτός πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας λέγει: «ἐορτὴ ἁγίου, μίμηση ἁγίου». Ἄς προσπαθήσουμε μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ μας καί τίς πρεσβεῖες τῆς Ἀγίας νά τῆς ὁμοιάσουμε καί νά γίνουμε ἅγιοι διότι αὐτός εἶναι ὁ Κύριος σκοπός τῆς ζωῆς ὅλων μας.

‘Ο Κύριός μας προτρέπει: «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέτρου 1,16).

* * *

‘Ο βίος τῆς ὀσιομάρτυρος ἁγίας Θεοδώρας πού περιγράψαμε δίνει σέ μᾶς μερικά μηνύματα πού ἀξίζουν νά σημειωθοῦν.

α) Κατ’ ἀρχήν διδασκόμαστε ὅτι ἡ ἀγιότητα δέν εἶναι μία στάσιμη κατάσταση, ἀλλά ἕνας συνεχῆς ἀγῶνας νά καθαρίσει ὁ ἄνθρωπος τήν καρδιά του ἀπό τά πάθη καί νά ἐνωθεῖ μέ τόν Θεό. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Παντοδύναμος Θεός ὄλα τά μπορεῖ, ἀλλά εἶναι κάτι τό ὁποῖο δέν τό μπορεῖ. Ποιό εἶναι αὐτό; Νά ἐνωθεῖ μέ ἀκάθαρτο! ‘Ο ἀγῶνας μας λοιπόν, εἶναι ἡ κάθαρση τῆς καρδίας μας ἀπό τά πάθη καί ἡ συνέχιση τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς στά στάδια τῆς ἐλάμψεως καί τῆς θεώσεως.

β) Ἐπίσης, βλέπουμε παίρνοντας ἀφορμή ἀπό τόν βίο τῆς ἁγίας Θεοδώρας, ὅτι ἡ ἀγιότητα δέν σχετίζεται μέ τήν ἡλικία ἢ τό ἐπάγγελμα ἢ τήν κοινωνική κατάσταση τοῦ πιστοῦ. Τό παράδειγμα τῆς προστάτιδάς μας ἁγίας ἀποδεικνύει αὐτήν τήν ἀλήθεια. Ἦταν νεαρό κορίτσι, ὅταν τήν τράβηξαν στήν ἐρημιά πού βρίσκεται σήμερα τό ἱερό μας προσκύνημα γιά νά τήν ἀποκεφαλίσουν. Ἀλλά ἐνῶ ἦταν μικρή στήν ἡλικία, ἔδειξε θάρρος ἀνδρός. Τί τήν ἐνίσχυε; Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, αὐτή εἶναι πού ἐνίσχυσε ἐκείνη καί τόν καθένα

ἀπό ἐμᾶς στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μας. Αὕτη σοῦ δίνει δύναμη καί ὑπομονή. Ἀλλά ὄχι μόνο ἡ ἡλικία ἀλλά καί τό ἐπάγγελμα πού ἀσκεῖ καθέννας δέν εἶναι ἀνασταλτικός παράγοντας γιά νά φθάσει στήν ἀγιότητα. Γιά παράδειγμα, σήμερα ἐορτάζει καί ἕνας ἄλλος ἅγιος, ὁ ἅγιος Εὐφρόσυκος πού ἦταν μάγειρας στό ἐπάγγελμα. Ἀπό ὅλα σχεδόν τά ἐπαγγέλματα ἔχουμε περιπτώσεις πιστῶν πού ἔφθασαν στήν ἀγιότητα. Οὔτε πάλι ἄν κάποιος εἶναι πλούσιος ἢ φτωχός δέν ἐμποδίζεται νά γίνει ἅγιος. Ἡ ἀγία Θεοδώρα προερχόταν ἀπό φτωχοῦς καί ἄσημους γονεῖς, ἀλλά γνωρίζουμε ἀπό τούς συναξαριστές τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι καί βασιλεῖς ἀκόμα προτίμησαν τό μοναχικό κελλί καί τό τριμμένο ράσο στό "Ἁγιον Ὅρος καί παράτησαν τό στέμμα καί τήν τρυφή-λή ζωή. Ὅπως καί νά εἶναι λοιπόν ὁ καθέννας μας, κληρικός ἢ λαϊκός, πλούσιος ἢ φτωχός, ἐπιφανής ἢ ἄσημος μπορεῖ νά γίνει ἅγιος. Ἀπό τήν ὁποιαδήποτε θέση του μέσα στήν κοινωνία, ὅποια θέση καί ἄν εἶναι αὕτη μπορεῖ νά ἐνωθεῖ μέ τόν Θεό.

γ) Τέλος, ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἀγιότητα δέν σχετίζεται μέ τήν καλοπέραση. Ἡ ζωή τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἀσκητική ζωή ἔστω καί ἄν ζεῖ στό κέντρο τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ὁ μακαριστός ἀγιασμένος γέροντας Πορφύριος. Ἡ ζωή τῶν χριστιανῶν εἶναι ζωή θυσιῶν καί συνάμα ζωή

ἀπέραντης ἀγάπης. Ἡ ἀγιότητα εἶναι δρόμος ἀνηφορικός, ὁδός στενή καί τεθλιμμένη ἀλλά ταυτόχρονα δρόμος μέ μεγάλες καί γλυκές πνευματικές χαρές. Ἡ πνευματική ζωὴ πού ὁδηγεῖ στήν ἀγιότητα εἶναι στίβος πνευματικός πού περιλαμβάνει μικρά ἢ μεγαλύτερα ἐμπόδια καί δυσκολίες. Εἶναι αὐτά πού καθημερινά ὁ καθένας ἀντιμετωπίζει στή ζωὴ του. Ὅσο δύσκολος ὅμως καί νά εἶναι αὐτός ὁ δρόμος εἶναι γλυκός καί ἀποτελεῖ τόν ἀπώτερο, ἀνώτερο καί οὐσιαστικότερο σκοπὸ τῆς ζωῆς μας. Ὁ πόθος μας πάνω ἀπ' ὅλα πρέπει νά εἶναι ἡ ἀγιότητα!

Ἄς προσπαθήσουμε νά γίνουμε ἅγιοι, μιμούμενοι τόν βίον τῆς ἀγίας Θεοδώρας πού τόσο στόν ἱερό αὐτό τόπο πού μαρτύρησε, ὅσο καί σέ κάθε σημεῖο τῆς γῆς καί ἂν βρεθεῖ καί τήν ἐπικαλεσθεῖ ὁ καθένας μας, ἡ ἀγία θά βρεθεῖ κοντά του, ὡς βοηθός καί προστάτης του. Ἄς ἀκούσουμε τή φωνή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀπό τόν 4ο αἰῶνα ἀκόμη, πού μᾶς προτρέπει λέγοντας «ἐορτή ἀγίου, μίμησις ἀγίου». Ἄς δίνει ἡ ἀγία μας τήν εὐλογία της σέ καθένα πιστό πού ἔρχεται καί προσκυνᾷ τήν εἰκόνα της καί βαδίζει στά ματωμένα χῶματα τοῦ τόπου πού μαρτύρησε!

ΕΞΕΤΑΣΗ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΥΠΑΡΞΕΩΣ 17 ΔΕΝΔΡΩΝ ΣΤΗ ΣΤΕΓΗ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ ΑΠΟ ΣΤΑΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ

Κατά τήν επίσκεψή μου στον Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Θεοδώρας τόν Ἰούλιο τοῦ 1986 καί ἐντυπωσιασμένος ἀπό τό φαινόμενο τῶν δένδρων πάνω στή στέγη προσπάθησα νά ἐξηγήσω τεχνικά τοῦτο καί ὀδηγήθηκα στά ἐξῆς:

α. 1η Δυνατότητα: Νά περνᾶνε οἱ ρίζες μέσα ἀπό τή λάσπη πού συνδέει τίς πέτρες τοῦ τοίχου καί νά στερεώνονται στό ἔδαφος. Σ' αὐτή τήν περίπτωση ὅμως ἢ θά εἶχε τελείως τριφτεῖ ἡ λάσπη ἢ θά εἶχαν σπάσει οἱ ἴδιες οἱ πέτρες μέ ἀποτέλεσμα τήν κατάρρευση τοῦ κτίσματος.

β. 2η Δυνατότητα: Νά διακλαδίζονται οἱ ρίζες πάνω στή στέγη καί νά στηρίζονται τά δένδρα σ' αὐτή:

Τό βάρος ἑνός κυβικοῦ μέτρου νωποῦ ξύλου εἶναι περίπου 1 (ἕνας) τόνος.

Ἄν ὑπολογίσουμε τά δένδρα μέ μέση διάμετρο 40 ἑκατοστά καί ὕψος 4 μέτρα τό βάρος καθενός εἶναι 540 κιλά. Αὐτή ἡ παραδοχή εἶναι λογική δεδομένου ὅτι δέν ἔχουμε ὑπολογίσει τά κλαδιά.

Ἐπομένως ἡ στέγη δέχεται βάρος $17 \times 540 = 9.180$ κιλά ἢ 9,18 τόνους πού σημαίνει 460 κιλά στό τετραγωνικό, ἄν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ναοῦ εἶναι 20 τετραγωνικά μέτρα περίπου.

Αὐτό τό φορτίο πού δέχεται ἡ στέγη εἶναι 4,6 φορές μεγαλύτερο ἀπό αὐτό πού ὑπολογίζουμε

*Κύριε, Κύριε κᾶνε νά γίνουν τά μαλλιά μου δένδρα
καί τό αἷμα μου ποτάμι.*

ὅταν κάνουμε μελέτες στεγῶν μή βατῶν καί 2.3 φορές μεγαλύτερο ἀπ' αὐτό πού δέχεται ὁ κανονισμός (γιά μελέτες οἰκοδομικῶν ἔργων) γιά στέγες στίς ὁποῖες δέν ἀποκλείεται ἡ συγκέντρωση ἀνθρώπων.

Ἐκτός ἀπό τά παραπάνω ὑπάρχει μιά ἄλλη καταπόνηση τῆς στέγης ἀπό τή δύναμη τοῦ ἀέρα τῆς ρεματιᾶς πάνω στά δένδρα. Ὄταν ὁ ἀέρας αὐτός ἔχει τή δυνατότητα νά ξεριζώνει δένδρα καταλαβαίνει κανείς τί δυνάμεις ἐξασκοῦνται ἀπό τά 17 δένδρα γιά ἀνατροπή της.

Ἐλευθέριος Μπεληγιάννης
Πολιτικός Μηχανικός